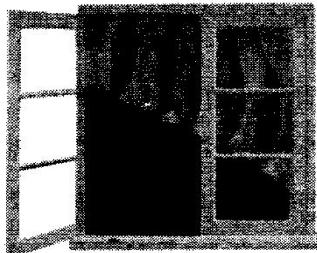

עיכונים לא משקכות

כאהד אלניבאלו

עם כל זריחה אני קמה לראות יומם חדש בעיני תלמידי, ובhem אני רואה את תקנות המחר. הימים חולפים, ואהבתי לתלמידי מתגברת. כמחנהת כיתה ג', אני רואה בעיניהם חזון צבוע של לומדות ורודים. בכיתה זו, מבין כל התלמידים, בלט תלמיד אחד שהצטיין בידע, בהשכלה, בחכמה ובחរיפות שלו.

כמו כן הוא עלה על כולם בסימפתיה שהוא עורר. בעיני, כך הרגשתי, הוא נשא תקווה ועצב. התיחסתי אליו כאשר חברו בכיתה, אף כי בתוכי חשתי אחרת. כמחנהת אני יודעת כי אין מקום ליחס של איפה ואיפה. אני אהבת את כל התלמידים, אולי אפילו שזו השנה הראשונה שלי. ובכל זאת את התלמיד הזה - מוניר, אהבתי יותר שתת. הוא היה שונה מאוד מחבריו, וכל הנכנס לפניה הבחין מיד בתכונותיו המיעילות.

השתדלתי מאוד לאסוף ככל האפשר מידע עליו. רציתי ללמידה איך הצלחה לטפח את ההצלחות שלו ואני איפשר להצליח לקרוא את מבטי עיניו, מבטים שלא במקרה יכול אדם לקרוא אותן. חשבתי לעצמי: עשה הכל ואשקייע את מיטב מאמציך כדי לקרוא את מבטי החפים והטהורים. אמנם אני מורה מאזור מגורים אחר ואני מכירה את סביבתו המשפחה, ובכל זאת אנסה למצוא פתרון לחידת העצב שהוא נושא בעיני.

באחד מימי ראשון, אינני זכרת את התאריך המדויק, דבקתי בהחלטה לבדוק מה קורה עם התלמיד בכל דרך אפשרית. תחילת התיעצת במורים שלמדו אותו לפניי. תשובותיהם נראו דומות זו לזו: הוא תלמיד שקט, רגיל, חרוץ מעט יותר מאשר התלמידים ואהוב על מחנכי הכיתה. חשבתי כי ודאי השנה יש דברים שונים; כי במרקז הימים, בעיתוי המתאים ודרך התנהגו בкласс ודי אדע הכל.

לאחר ההתיעצות עם מורי ומchnיכיו, ביקשתי להכיר טוב יותר את סביבתו ואת משפחתו. פניתי בשאלות רבות אל אחיו, הלומדים באותו בית ספר, אולם גם בתשובותיהם לא היה כדי להשביע את סקרנותי.

כעבור שבוע החלטתי לפגוש את הוריו. התקשרתי אליהם וקבעתי להיפגש עם אביו, אחמד. כך התפתחה בינינו שיחה בחדר המורים:

"מה אתה רואה בבןך?" שאלתיו.

"שום דבר יוצאה דופן, הכל רגיל וטبيعي מאוד", ענה האב.

"זה מה שיש לך לומר?"

"כן. לדעתי מוניר,بني, ליד רגיל".

"במובן, הוא אדם רגיל. אולם אני רוצה לדעתם בדברים אחרים: מה הדבר המבדיל אותו מאחיו? כיצד הוא מכין את שייעורי הבית? עם מי הוא משוחק? "הוא איננו דומה לאחיו", השיב אחמד בקצרה.

תשובותיו אף הם לא סייפו את סקרנותי. עדין לא מצאתי את הפתרון לחידה שהעסיקה אותו: מה עומד מאחורי מבטי העיניים האלה? מבטים שלעתים משדרים כאילו איבד תקווה, כאילו מחשבותיו מבקשות להגיע אל פסגות ההרים הבלתי מושגות. הייתה נחושה בדעתיה לחשוף את הסוד על אודות התלמיד הזה.

עשיתי הכול כדי לפגוש את אמו, כדי לראותה במזעני את ביתו. התקשרתי אליה. היא קיבלה בשמחה רבה את הצעתி לפגוש אותה. את מועד הפגישהקבענו לאחר שעות הלימודים. היא קיבלה אותה בסבר פנים יפות וכיידעה אותה בכוס מיער תפוזים. ישבנו והתחלנו לשוחח על דא ועל הא עד שהשתתקנו מעט.

"מה דעתך שנשוחח קצת על בןך?" קטעתה את השתקה.

"על מה בדיקת רוצה שנשוחח?"

"על כל מה שאת רוצה. כל דבר אודות מוניר מעניין אותו מאוד".

"מהי סיבת התעניינויותך?"

הרהרתי מעט ולעצמם חשבתי: איזו אימה, שאינה יודעת לקלוט את מבטי בנה, את הדיאלוג המתרחש בעיניו. במהרה חזרתי לעצמי ולדיאלוג שלי עם אמו:

"שום דבר. אני בסך הכול אוהבת את בנכם ורוצה לדעת כל מה שקרה איתה".

"למה דוקא הוא?"

"סתם. הוא תלמיד מנומס, אדיב וסימפטי. תוכנות שאינני מוצאת בתלמידים אחרים".

"זאת לא סיבה מספקת שב_ubורה Taboo היהת לשוחח איתני", הקשתה.

בין לבין עצמי הודיתתי: היא צודקת, אך איני יכול להצהיר בפניה על כוונותיי בטרם קיבל תשובה לשאלותי.

שוב שקעתி במחשבתויי. כך לא אפיק תועלת. עליי לחפש דרך אחרת. נפרדתי ממנה לשлом וחוותני הביתה. החלטתי לחפש דרך אחרת. לא אוטר, עליי לפרט את חידת התלמיד הזה. החלטתי לשתף במחשבתויי את היועץ הפסיכולוגי של בית הספר. חשבתי שמונייר יפתח בפניו ויואיל לדבר על המתרחש בתוכו, ושהיועץ יצליח לפענח את מבטיו של מוניר. ודאי יש לו דרך לגרום לאנשים להיפתח ולהעלות את כל המתוחש בתוכם. למחות הגיע היועץ. שוחחתني אותו בעניין, והוא אמר שהוא מולן לנשות. לאמתו של דבר, כבר במילה "אנסה" היה כדי ליאש אותה. הרגשתי כאילו הוא ינסה רק כדי לצאת ידי חובה ותו לא.

מונייר נפגש עמו היועץ. אני לא נכחתי שם. לאחר השיחה הוא השיב את התלמיד אליו לכיתה. הוא לא סיפר לי מה קרה, ואני לא שאלתיו. תמהתי כיצד השיעור עדיין לא הסתיים. נותרה כרבע שעה, שנראתה לי כשעה תקופה. כשההפעמון צלצל, מיהרתי ליוען ושאלתיו מה קרה ביניהם.

"שומם דבר", מיהר להשיב.

נרגעתiy אמנס, אך בה בעית הרגשתי אכזבה גדולה.

למה אתה מתכוון ב'שומם דבר'?

"הוא לא אמר לי דבר חוץ משמו, מספר האחים שלו, שם אמו ואביו. השטדלתי מאד לגורור אותו לשיחה חופשית ללא הוועיל".

"אפשר לנשותשוב?"

"הרי אמרתך שהוועיל לא שיתף פעולה".

"אולי הפעם יהיה טוב יותר, אולי הפעם יתרגל אליו, ובនוסף אני אהיה נוכחת בשיחתך", הפצرتה.

"אני מצטער, אין אפשרות לפגשו שוב".

ידעתי שאין טעם להוסיף לשדרלו. בכל זאת הייתה נחוצה המשיך לחזור מה קורה לנמיר, שהרי אין זו דרכי להרים ידים. חשבתי לשוחח אותו בעצמי, לפתוח דף חדש של אהבה וקרבה. אטווה אליו דרך במילימטרים מריגעות שייסכו בו ביטחון, אטע בו הרגשה שיוכל לסמן על המחנות שלו.

ואכן הצלחתי.笠אט לאט נעשית המורה החביבה עליו. באחד הימים בהפסקה קראתי לו. שוחחנו וצחקנו יחד. הייתה בטוחה שהוא לא יוכל להוסיף לעמוד בשתקתו, אך הופתעת מתוכנן שיחותיו. הרגשתי כאילו משוחח איתי אדם מבוגר כבן ארבעים. בשיחות אותו הצלחתי לדלות דברים שהיועץ לא הצליח. ובכל זאת הרגשתי כישلون. לא היה בידי הפתרון לחידתו של מוניר.

שבועיים עברו מאז החלנו בשיחותינו. מוניר לא היה רגיל להיעדר מבית הספר. מכשלא הופיע, הדבר הטריד את מנוחתי. הוא תלמיד חוץ מאד. כל יום הגיע בהסעה של בית הספר (שכן מוניר אינו גר בעיר או בשכונה, אלא במדבר). האוטובוסים שנסעו בהם לא היו מתוחזקים היטב. הם היו מלאים במספר תלמידים רב מן המקבול. האוטובוס היה סכנה לתלמידים, אך ההורים והנהלת בית הספר מילאו פיותיהם מים.

בעוד מודאגת מאוד באשר להיעדרותו הפתאומית, התקשרתי להוריו. לא קיבלתי מענה.

בסוף השיעור הראשון הגיע המורה לבתיחوت בדרכיהם לכיתה שלי. הוא הגיע ובפיו בשורה. אולם לפני כן הסביר לתלמידים איך חוצים את הכביש וכי צד חייבים להיזהר מרכבים הנוסעים בו; שבאוטובוס יש לשבת על הכסאות, לחגור את חגורת הבטיחות ועוד שלל עצות והוראות. לאחר מכן נחתה על התלמידים הודעה על מות חברם לכיתה, מוניר, שמת בתאונת דרכים. האוטובוס שסייעו אותו לבית הספר דرس אותו, במקום להובילו בבטחה.

הלך מוניר והלכה נשמו הטהורה.

ואני לא התאוששתי מהבשורה המריה. מוניר איננו. לא עוד התלמיד המיעוד, חיוכו השובה והעיניים המסתירות...

עיניו דמעו וזלגו על חייו. הנה פתרון החידה שנשאו עיניו של מוניר, החידה שעלה פתרונה שקדתי כה רבות. כתת הציב בפני הגורל תשובה ברורה ומוחצת.

החליטנו לлечט לביקור ניחומיים. יצאנו נציגים מהכיתה, אנווי ונציגי הנהלת בית הספר. הגיענו לשבעה בבית המשפחה. ישבנו שם כרבע שעה וחזרנו לבית הספר, כאשרנו נושאים עמנו את הכאב המר של משפחתו של